

МРЕЖАТА НА ДЪЖДА

Ключъ: ний губимъ себе си, за да се намѣримъ въ другъ и разберемъ кои сме.

Азъ спрѣхъ изумень, изплашенъ предъ стълба. Очитѣ ми се разтвориха широко. Така тѣ биха могли да видятъ цѣлия свѣтъ. Но друго, по-лесно, не смогнаха. Азъ прочетохъ: Казимиръ Храбъръ. Само името. Нищо повече. Очитѣ ми гледаха широко разтворени, но не можеха да видятъ нищо, освенъ чернитѣ печатни букви, които изплитаха това име.

Изнемогнахъ, азъ се облегнахъ на стълба.

Едно дете предъ менъ дърпаше малката си колечка. Въ нея бѣше впрегнато конче отъ мукава. Бѣхъ повече отъ сигурень, че животното не е направено отъ друго. Дори помислихъ нѣщо за фабриката на детскитѣ играчки.

На другия жгълъ на улицата работници измазваха нова кѣща. Подъ скелята минаваха хора. Азъ се убеждавахъ: това е опасно! Стояхъ облегатъ на стълба и обсждахъ, колко опасно е да се минава подъ скелята.

Изеднажъ побѣгнахъ. Една мисль проблесна въ съзнанието ми: Казимиръ. Не. Не. Никаква ми.